

Sygn. akt: III AUa 452/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 grudnia 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Anna Szczepaniak-Cicha

Sędziowie: SSA Janina Kacprzak (spr.)

SSA Lucyna Guderska

Protokolant: st. sekr. sądowy Joanna Sztuka

po rozpoznaniu w dniu 5 grudnia 2013 r. w Łodzi

sprawy **J. K.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w T.**

o emeryturę,

na skutek apelacji wnioskodawcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim

z dnia 30 stycznia 2013 r., sygn. akt: V U 491/12,

oddala apelację.

III AUa 452/13

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim oddalił odwołanie ubezpieczonego J. K. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w T. z dnia 29 marca 2012 roku odmawiającej ubezpieczonemu prawa do emerytury.

Sąd Okręgowy ustalił w rozpoznawanej sprawie następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca J. K., urodzony w dniu (...), złożył w dniu 2 marca 2012 roku wniosek o przyznanie emerytury. Wnioskodawca na datę 1 stycznia 1999 roku miał okres ubezpieczenia w łącznym wymiarze 27 lat, 4 miesiące i 14 dni, w tym 12 lat, 7 miesięcy i 4 dni pracy w szczególnych warunkach.

J. K. rozwiązał stosunek pracy w dniu 29 lutego 2012 roku, a wniosek o wykreślenie go z rejestru członków otwartego funduszu emerytalnego i przekazanie środków pieniężnych zgromadzonych na jego rachunku w OFE do budżetu państwa złożył w ZUS w dniu 10 sierpnia 2012 roku.

Organ rentowy zaliczył wnioskodawcy do pracy w szczególnych warunkach okres pracy od dnia 1 lipca 1985 roku do 31 grudnia 1998 roku w (...) S. A. w R. przy obsłudze agregatów do walcowania, tłoczenia i ciągnięcia wraz z urządzeniami pomocniczymi i wykańczającymi w wymiarze 12 lat, 7 miesięcy i 4 dni.

J. K. był zatrudniony na podstawie umowy o pracę w Zakładach (...) w R. (poprzednik (...) S. A. w R.) od dnia 15 listopada 1973 roku do dnia 30 kwietnia 1983 roku w Magazynie (...), kolejno na stanowiskach: pracownika magazynu (od 15 listopada 1973 r. do 31 grudnia 1973 r.), ekonomisty i starszego referenta ekonomicznego (od 1 stycznia 1974 roku do 30 kwietnia 1975 roku), starszego magazyniera magazynu (od 1 maja 1975 r. do 30 czerwca 1976 r.), kierownika magazynu (od 1 lipca 1976 r. do 31 sierpnia 1980 r.), robotnika magazynu brygadzysty (od 1 września 1980 r. do 31 marca 1982 r.), kierownika zmiany magazynu (od 1 kwietnia 1982 r. do 30 kwietnia 1983 r.).

W Magazynie (...) były składowane gwoździe, druty ocynkowane, druty spawalnicze, liny, druty kolczaste oraz elementy stalowe ocynkowane. Wnioskodawca pracował w pełnym wymiarze czasu pracy osiem godzin dziennie w systemie trzyzmianowym. Wnioskodawca w tym okresie wykonywał następujące prace:

- ewidencjonowanie przyjęcia gotowych wyrobów, w tym gwoździ, drutu ocynkowanego, drutu spawalniczego, lin, drutu kolczastego oraz elementów stalowych ocynkowanych, które były wwożone na teren Magazynu (...);
- zdejmował dostarczone na teren Magazynu (...) wyroby w tym gwoździe, drut ocynkowany, drut spawalniczy, liny, drut kolczasty oraz elementy stalowe ocynkowane, ładował te wyroby na wózek jezdniowy z napędem silnikowym, rozwoził je po magazynie i rozładowywał w miejscach do tego wyznaczonych;
- obsługując wózek jezdniowy z napędem silnikowym, wywoził z Magazynu (...) towary w tym gwoździe, drut ocynkowany, drutu spawalniczy, liny, drut kolczasty oraz elementy stalowe ocynkowane, przewoził je na ramę załadunkową i ładował do podstawionych wagonów, samochodów albo kontenerów transportowych;
- ewidencjonował wydanie towarów z Magazynu (...).

Wnioskodawca zajmował się transportem gotowych wyrobów stalowych pokrytych ochronną warstwą cynku na obszarze Magazynu (...) oraz poza tym obszarem dowożąc towar na rampy załadunkowe wagonów kolejowych, samochodów i kontenerów. Prace te nie są zaliczone do prac wykonywanych w szczególnych warunkach zgodnie z wykazem A będącym załącznikiem do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43 z późn. zm.).

W okresie od dnia 1 maja 1983 roku do 24 maja 1992 roku wnioskodawca pracował w Zakładach (...) w R. w Fabryce (...) jako operator wagopakowaczki. Od dnia 25 maja do 5 czerwca 1992 roku był oddelegowany do pracy w Magazynie (...), a następnie aż do dnia 8 maja 2006 r. pracował jako operator wagopakowaczki, a od dnia 9 maja 2006 roku do 25 czerwca 2006 roku jako operator maszyn i urządzeń do wytwarzania, uszlachetniania i pakowania drutów i wyrobów z drutu. (...) S. A. w R. wystawiła wnioskodawcy w dniu 3 stycznia 2007 roku świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych, w którym stwierdziła, że J. K. w okresie od dnia 1 lipca 1985 roku do dnia 8 maja 2006 roku wykonywał prace przy obsłudze agregatów do walcowania, tłoczenia i ciągnięcia wraz z urządzeniami pomocniczymi i wykańczającymi wymienione w wykazie A dział III pkt 45, a od dnia 9 maja 2006 roku do 25 czerwca 2006 roku prace przy tłoczeniu gwoździ, nitów oraz obsłudze automatów do produkcji drutu kolczastego lub wyrobów z drutu wymienione w wykazie A dział III pkt 69 będącym załącznikiem do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43 z późn. zm.). Sąd Okręgowy ustalił charakter pracy ubezpieczonego w spornym okresie na podstawie zeznań świadków: M. P. i R. W. oraz samego wnioskodawcy, a także opinii biegłego ds. BHP. Wprawdzie pełnomocnik wnioskodawcy, jak wywiódł Sąd Okręgowy w uzasadnieniu skarżonego wyroku, zgłosił zarzuty do opinii biegłego, ale były one li tylko gołosłowną polemiką z prawidłowymi wnioskami końcowymi opinii biegłego i jako takie nie zasługują na uwzględnienie. Opinia biegłego ds. BHP jest pełna, spójna i logiczna, w sposób klarowny wyjaśnia wszystkie

istotne kwestie, co powoduje, że powoływanie innego biegłego ds. BHP – o co wnioskował pełnomocnik skarżącego – było zbędne. Okoliczność, że sporządzona w sprawie przez biegłego opinia nie jest korzystna dla wnioskodawcy, nie może być argumentem za dopuszczeniem dowodu z kolejnej opinii. Takie działania pełnomocnika wnioskodawcy zmierzają li tylko do przedłużenia postępowania dowodowego, co legło u podstaw oddalenia przez Sąd jego wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego ds. BHP. Potrzeba powołania innego biegłego winna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonych opinii. Po skonfrontowaniu zeznań świadków i wnioskodawcy z dokumentami znajdującymi się w aktach osobowych wnioskodawcy, Sąd ustalił, że wnioskodawca pracował w Magazynie (...) w okresie od dnia 15 listopada 1973 roku do dnia 30 kwietnia 1983 roku. Z angażu znajdującego się w aktach osobowych wynika bowiem, że w pozostałym sporym okresie, a mianowicie od dnia 1 maja 1983 roku do dnia 30 czerwca 1985 roku wnioskodawca pracował jako operator wagopakowaczki w Wydziale G. – P., a zatem nie pracował już w Magazynie (...). Wnioskodawca pracując w Magazynie (...) – jak wynika z opinii biegłego ds. BHP – zajmował się transportem gotowych wyrobów stalowych pokrytych ochronną warstwą cynku na obszarze magazynu oraz poza tym obszarem, dowożąc towary na rampy załadunkowe wagonów kolejowych, samochodów i kontenerów. Wnioskodawca pracował cały czas przy wyrobach ocynkowanych. Nie oznacza to jednak, jak chce jego pełnomocnik, że wykonywał je w szczególnych warunkach wymienionych w wykazie A. Wbrew wywodom pełnomocnika wnioskodawcy nie każda praca przy wyrobach ocynkowanych jest pracą w szczególnych warunkach. Zgodnie z Wykazem A pracą w szczególnych warunkach jest tylko praca związana ze stałym kontaktem z cynkiem wyszczególniona w wykazie A dział III (w hutnictwie i przemyśle metalowym) pkt. 23-34 (prace przy produkcji tlenku cynku i cynku). Tymczasem na terenie Magazynu (...) oraz na drogach prowadzących z tego magazynu do ramp załadunkowych tzn. tam gdzie w sporym okresie pracował wnioskodawca, nie wykonywano prac przy produkcji tlenku cynku i cynku. A zatem i wnioskodawca, który na tym terenie wykonywał prace transportowe gotowych wyrobów stalowych ocynkowanych nie wykonywał prac w szczególnych warunkach. Zgodnie z wykazem A dział III pkt 67 pracami w szczególnych warunkach są bowiem tylko i wyłącznie prace polegające na obsłudze pieców grzewczych i obróbce cieplnej, transporcie materiałów na gorąco oraz transporcie wewnętrznym między stanowiskami pracy w wydziałach, w których wykonywane prace wymienione są w wykazie. Jest poza sporem, że wnioskodawca w okresie zatrudnienia w Magazynie (...) nie pracował przy obsłudze pieców grzewczych i obróbce cieplnej, ani nie zajmował się transportem materiałów na gorąco. Do rozważenia pozostaje zatem li tylko, czy praca wnioskodawcy była pracą przy transporcie wewnętrznym między stanowiskami pracy w wydziałach, w których wykonywane prace wymienione są w wykazie. Pod pojęciem „prace wymienione w wykazie” należy rozumieć – zgodnie z opinią biegłego ds. BHP – prace wymienione w dziale III (prace w hutnictwie i przemyśle metalowym poz. 1-90) wykazu A oraz prace wymienione w dziale XIV (prace różne). Sąd w pełni podzielił opinię biegłego ds. BHP, że pracy wnioskodawcy przy transporcie materiałów gotowych w Magazynie (...) nie sposób zaliczyć do wykazu A dział III pkt 67, ani do żadnej innej pracy wymienionej w wykazie A. Wnioskodawca przewoził wyroby po obszarze Magazynu (...) oraz dowoził te towary do ramp załadunkowych na zewnątrz magazynu. Na terenie tych obszarów nie było stanowisk, na których wykonywano prace wymienione w dziale III poz. 1-90 wykazu A. G. wyroby nie były transportowane przez wnioskodawcę z wydziałów produkcyjnych do Magazynu (...), ale były tam przywożone przez innych pracowników – kierowców wózków podnośnikowych, którzy obsługiwali te wydziały. Takim pracownikiem był m. in. świadek M. P. i dlatego cały okres jego pracy w charakterze kierowcy wózka podnośnikowego – suwnicowego od dnia 11 marca 1975 roku do 31 sierpnia 2001 roku został mu zaliczony przez pracodawcę do prac w warunkach szczególnych zgodnie z wykazem A dział III poz 67 (świadczenie pracy – k. 13 akt ZUS dotyczących M. P.). Praca wnioskodawcy – wbrew zeznaniom świadków, którym w tej części Sąd odmówił wiary – nie miała zatem takiego samego charakteru jak praca M. P.. M. P. pracował zresztą z wnioskodawcą jedynie przez kilka lat do 1985 r., a zatem nie dysponował wiedzą na temat charakteru pracy wnioskodawcy za cały sporny okres tj. od 15 listopada 1973 roku. Sąd Okręgowy zaznaczył, że w 1983 roku charakter pracy wnioskodawcy się zmienił i w istocie od tej daty miał takie same obowiązki jak M. P.. Pozwala to wyciągnąć wniosek, że M. P. zrelacjonował jedynie okres pracy wnioskodawcy od 1983 roku do 1985 roku. Tylko bowiem w tym okresie obowiązki wnioskodawcy i M. P. były takie same. We wcześniejszym okresie wnioskodawca wprawdzie także korzystał przy transportowaniu towarów w Magazynie (...) z wózka podnośnikowego, ale praca jego nie polegała na transporcie wewnętrznym między stanowiskami pracy w wydziałach, w których wykonywane prace wymienione są w wykazie i jako taka nie podlega zaliczeniu do pracy w warunkach szczególnych. Praca wykonywana

przez wnioskodawcę w okresie zatrudnienia w Magazynie (...) nie jest także wymieniona w innych działach wykazu A, w związku z tym nie można jej zaliczyć do pracy w warunkach szczególnych.

Sąd Okręgowy ustosunkował się także do stanowiska wnioskodawcy zawartego w głosie do protokołu złożonego do akt sprawy po zamknięciu rozprawy. Pełnomocnik wnioskodawcy podniósł tam, że wnioskodawca jako brygadzysta nadzorujący pracę osób pracujących w szczególnych warunkach również winien mieć zaliczony okres tej pracy do pracy w szczególnych warunkach. W ocenie Sądu jednak wnioskodawca pracując jako brygadzysta w Magazynie (...) od dnia 1 września 1980 roku do 31 marca 1982 roku nie wykazał, aby w tym okresie sprawował nadzór nad pracownikami pracującymi w szczególnych warunkach zgodnie z wykazem A, co uprawniałoby do zaliczenia tego okresu do pracy w szczególnych warunkach zgodnie z wykazem A dział XIV pkt I. Wręcz przeciwnie z zeznań wnioskodawcy wynika, że żaden z pracowników Magazynu (...) nie miał swojej pracy zaliczonej przez pracodawcę do pracy w szczególnych warunkach. Skoro zaś wnioskodawca był brygadzystą w Magazynie (...), to miał pod swoim nadzorem pracowników tam zatrudnionych, a zatem nie wykonujących pracy wymienionej w Wykazie A. R. W. miał wprawdzie okres pracy od 1975 roku do 1985 roku w Magazynie (...) zaliczony do pracy w warunkach szczególnych, ale pracował tam wówczas jako kontroler jakości, a nie przy pracach transportowych w magazynie jak wnioskodawca.

Zdaniem Sądu Okręgowego pracy wnioskodawcy w Magazynie (...) nie można też zaliczyć do pracy wymienionej w dziale VIII pkt 1 – ciężkie prace załadunkowe i wyładunkowe oraz przeładunek materiałów sypkich, pylistych, toksycznych, żrących lub parzących w transporcie, jak w głosie do protokołu rozprawy sugeruje pełnomocnik wnioskodawcy. Dział VIII dotyczy bowiem prac w transporcie i łączności, a wnioskodawca w sporym okresie pracował w przemyśle metalowym (dział III). Wnioskodawca nie wykonywał zatem ciężkich prac załadunkowych i wyładunkowych wymienionych w dziale VIII pkt 1. Na marginesie Sąd dodał, że wnioskodawca ciężkie prace załadunkowe i wyładunkowe wykonywał przy pomocy wózka podnośnikowego, a nie własnych rąk, a zatem waga załadunku czy wyładunku nie miała dla charakteru jego pracy jakiegokolwiek znaczenia. Z dokumentów osobowych wnioskodawcy wynika natomiast, że prace w transporcie wewnętrznym między stanowiskami pracy, gdzie wykonywane są prace wymienione w wykazie tj. G. (wydział produkcyjny) jako operator wagopakowaczki wykonywał dopiero od dnia 1 maja 1983 roku. Tymczasem pracodawca zaliczył wnioskodawcy do pracy w warunkach szczególnych li tylko okres od dnia 1 lipca 1985 r. stwierdzając, że od tej daty wnioskodawca wykonywał prace przy obsłudze agregatów do walcowania, tłoczenia i ciągnięcia wraz z urządzeniami pomocniczymi i wykańczającymi wymienione w wykazie A dział III pkt 45. Z dniem 1 lipca 1985 roku podniosła się li tylko stawka wynagrodzenia wnioskodawcy. Natomiast stanowisko jego pracy zmieniło się już z dniem 1 maja 1983 roku. Z tym dniem wnioskodawca przestał być bowiem pracownikiem Magazynu (...) i stał się pracownikiem Fabryki (...). Pracował tam jako operator wagopakowaczki zajmując się transportem wewnętrznym wyprodukowanych tam wyrobów gwoździ. Pracownicy zatrudnieni w Fabryce (...) zajmowali się tłoczeniem gwoździ, a zatem wykonywali prace wymienione w wykazie A dział III pkt 45 tj. prace przy obsłudze agregatów do walcowania, tłoczenia i ciągnięcia wraz z urządzeniami pomocniczymi i wykańczającymi. Wnioskodawca wykonując transport wewnętrzny między stanowiskami pracy, gdzie były wykonywane prace wymienione w wykazie A dział III pkt 45 wykonywał prace w warunkach szczególnych wymienione w wykazie A dział III pkt 67. Taką pracę wykonywał w sporym okresie od dnia 1 maja 1983 r. do dnia 30 czerwca 1985 r., a zatem przez okres 2 lat i 2 miesiące. Nie mniej nawet po zaliczeniu wnioskodawcy do pracy w szczególnych warunkach w/w okresu pracy wnioskodawca legitymuje się stażem w warunkach szczególnych w łącznym wymiarze niższym niż 15 lat, mianowicie 14 lat, 9 miesięcy i 4 dni.

W konsekwencji powyższego Sąd pierwszej instancji nie znalazł podstaw do uwzględnienia odwołania i przyznania ubezpieczonemu prawa do emerytury na podstawie art. 184 ust. 1 ustawy z 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2009 r., nr 153, poz. 1227, z późn. zm.), gdyż nie wykazał on wymaganego okresu pracy w szczególnych warunkach uprawniających do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym.

Apelacja ubezpieczonego zarzuciła zaskarżonemu wyrokowi:

1) niewyjaśnienie wszystkich okoliczności faktycznych i istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, to jest:

- niedopuszczenie dowodu z opinii innego niż biegły W. Z. na okoliczność oceny warunków pracy wnioskodawcy w okresie od 15 listopada 1973 roku do 30 kwietnia 1983 roku. Okres od 1 maja 1983 do 30 czerwca 1985 roku Sąd Okręgowy faktycznie uznał za okres pracy w warunkach szczególnych w uzasadnieniu.
- niewyjaśnienie szczegółowo co składa się na okres pracy powoda od 1 maja 1983 roku skoro do 31 grudnia 1998 r. jest to okres wynoszący 15 lat i 8 miesięcy. ZUS nie wykazał w jaki sposób wyliczył okres uznany za pracę w warunkach szczególnych, a także Sąd tego nie wykazał w uzasadnieniu wyroku. 15 lat pracy w warunkach szczególnych daje wnioskodawcy wprost prawo do emerytury,
- niewyjaśnienie na czym dokładnie polegała praca wnioskodawcy 1973-1983 konkretnie.

Wnioskodawca miał angaż w 6 pozycjach od kierownika magazynu po robotnika magazynu. Tymczasem Sąd na stronie 3 uzasadnienia wykazał czynności wykonywane przez wnioskodawcę pod różnymi stanowiskami, przyjmując jakby był to ten sam zakres obowiązków przez 10 lat wykonywanych przez wnioskodawcę.

W ocenie skarżącego Sąd nie wyjaśnił konkretnie poszczególnych okresów pracy wnioskodawcy:

- niewyjaśnienie okoliczności pracy świadka M. P.,
  - niewyjaśnienie schematu organizacyjnego Zakładu (...) S. A. w kontekście posadwienia magazynu wyrobów gotowych;
- 2) dokonanie błędnej interpretacji prawa materialnego poprzez nietrafne dokonanie oceny stanowisk pracy ujętych w wykazie prac w warunkach szczególnych, w ślad za opinią biegłego Sąd pominął w dziale wykazy III poz. 67 punkt 6 i 8, 39 i 41 oraz w XIV dziale poz. 23 oraz w wykazie w dziale III załącznika nr 3 gdzie brygadzystę wymienia się jako dozór.
- 3) dokonanie nietrafnych ustaleń faktycznych, jak w punkcie 2 zarzutów;
- 4) naruszenie dyspozycji art. 233 kpc przez dokonanie częściowej oceny materiału dowodowego i uniemożliwienie wyjaśnienia wszystkich okoliczności sprawy, a przede wszystkim niedopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego z zakresu bhp.

Powołując się na powyższe skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania względnie dokonania jego zmiany i uwzględnienie żądania i przyznanie wnioskodawcy prawa do emerytury. Nadto wniósł o:

- dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego ds. bhp dla ustalenia czy warunki pracy wnioskodawcy były warunkami szczególnymi także w latach 1973-1983.
- zobowiązanie ZUS do przedłożenia precyzyjnego wykazania okresów pracy w kontekście zarzutu, że wnioskodawca niespornie w warunkach szczególnych pracował w latach 1983-1998 i dalej
- załączenie akt sprawy V U 920/12 Sądu Okręgowego w Piotrkowie Tryb. oraz akt V U 902/12 na okoliczność wydania niemerytorycznych opinii biegłego. Zarzucił biegłemu brak wiedzy dla oceny stanu faktycznego.

Organ rentowy wniósł o oddalenie apelacji.

Sąd Apelacyjny w Łodzi zważył, co następuje: apelacja nie zawiera uzasadnionych podstaw. Poza sporem w rozpoznawanej sprawie jest, że skarżący od 1 września 1971 roku do 31 grudnia 2006 roku pracował na różnych stanowiskach w jednym zakładzie pracy, który występował w obrocie gospodarczym najpierw pod nazwą Zakłady (...) R., a następnie jako (...) S. A. R.. Pracodawca w dniu 2 stycznia 2007 roku wystawił skarżącemu świadectwo pracy za cały wyżej wymieniony okres zatrudnienia oraz w dniu 3 stycznia 2007 roku świadectwo

wykonywania pracy w szczególnych warunkach za okres od 1 lipca 1985 roku do 8 maja 2006 roku. Przy czym do uprawnień emerytalnych skarżącego, z uwagi na treść art. 184 ust. 1 ustawy z 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2009 r., nr 153, poz. 1227, z późn. zm.) zaliczeniu podlega tylko okres do 31 grudnia 1998 roku. Stąd też na podstawie tego świadectwa do pracy w szczególnych warunkach uprawniających do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym można zaliczyć okres od 1 lipca 1985 roku do 31 grudnia 1998 roku, to jest 13 lat i 6 miesięcy. Organ rentowy ustalając okresy zatrudnienia wnioskodawcy w szczególnych warunkach nie uwzględnił do uprawnień okresów niezdolności do pracy, w których skarżący pobierał zasiłki chorobowe lub „wynagrodzenie chorobowe” – przypadających po dniu 14 listopada 1991 roku (zaświadczenie pracodawcy o okresach niezdolności do pracy skarżącego w aktach ZUS oraz w aktach osobowych skarżącego), a to w związku z treścią art. 32 ust. 1a powołanej wyżej ustawy. Stąd też w spornej decyzji organ rentowy uwzględnił do uprawnień 12 lat, 7 miesięcy i 4 dni.

Spór w przedmiotowej sprawie toczył się o zaliczenie skarżącemu do prac w szczególnych warunkach okresu pracy nieobjętego świadectwem wykonywania prac w szczególnych warunkach, a mianowicie okresu od 15 listopada 1973 roku do 30 czerwca 1985 roku, w którym to okresie, według zaświadczenia pracodawcy z 18 lipca 2012 roku (k. 15) skarżący pracował na różnych stanowiskach w Magazynie (...). W tych latach pracował do 31 grudnia 1973 roku na stanowisku pracownika Magazynu (...), następnie od 1 stycznia 1974 roku do 31 lipca 1974 roku jako ekonomista w Magazynie (...), od 1 sierpnia 1974 roku do 31 grudnia 1975 roku na stanowisku starszego referenta Magazynu (...), od 1 stycznia 1976 roku do 30 czerwca 1976 roku na stanowisku starszego magazyniera w Magazynie (...), od 1 lipca 1976 roku do 31 sierpnia 1980 roku na stanowisku kierownika tego magazynu i od 1 września 1980 roku do 30 czerwca 1985 roku pracował tam jako robotnik magazynu – brygadzysta (zaświadczenie pracodawcy z 18 lipca 2012 roku k. 15). Sąd Okręgowy ustalając stan faktyczny sprawy pominął jednak to zaświadczenie i na podstawie zawartego w aktach osobowych skarżącego oświadczenia pracodawcy z 31 stycznia 1983 roku o wypowiedzeniu skarżącemu warunków pracy i płacy, przyjął, że od 1 maja 1983 roku powierzono mu stanowisko operatora wagopakowaczki w G.. Sąd Okręgowy nie wyjaśnił sprzeczności pomiędzy tymi dokumentami i nie wypowiedział się w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku jakie znaczenie należy nadać odręcznej adnotacji zawartej w lewym górnym rogu tego dokumentu o treści „nieaktualne”. Dodać przy tym należy, że zarówno z wyjaśnień samego ubezpieczonego, jak i zeznań świadków jednoznacznie wynika, że skarżący pracował w magazynie wyrobów gotowych do 1985 roku. Stąd też Sąd Apelacyjny uznał, że skarżący faktycznie pracował w magazynie wyrobów gotowych do 1985 roku, zgodnie z zaświadczeniem pracodawcy. Co do zakresu obowiązków skarżącego w okresie pracy w tym magazynie Sąd Apelacyjny w pełni podzielił ustalenia faktyczne sądu pierwszej instancji, traktując te ustalenia jako własne. Ustalenia te znajdują pełne odzwierciedlenie w zeznaniach przesłuchanych świadków K. P. i R. W. (protokół z rozprawy k. 35, nagranie audiowizualne k. 37), a także wyjaśnieniach samego skarżącego (k. 16). Dodać przy tym należy, że z zawartych w aktach osobowych zakresów obowiązków skarżącego na stanowiskach starszego magazyniera wyrobów gotowych oraz kierownika magazynu wykonywał on w czasie pracy na tych stanowiskach typowe czynności związane z pracą magazyniera, to jest również prace dotyczące ewidencji obrotu towarami w magazynie.

Odnosząc się do zarzutów apelacyjnych, a dotyczących ustaleń faktycznych sądu pierwszej instancji zauważyć należy, skarżący nie kwestionuje tych ustaleń co do zakresu jego czynności w spornym okresie. Spór w istocie dotyczy właściwej kwalifikacji tych czynności do odpowiednich pozycji załącznika (wykazu A) do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 roku, Nr 8, poz. 43 z późn. zm.). Skarżący bowiem wywodzi, że wykonywanie czynności pracowniczych w magazynie wyrobów gotowych, do którego przyjmuje się, i z którego wydaje się gotowe wyroby ocynkowane (gwoździe, względnie drut) należy kwalifikować jako prace w szczególnych warunkach uprawniające do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym, to jest jako prace wymienione w wykazie A Dział III poz. 67 (k. 17), względnie jako prace z Działu VIII wykazu A, poz. 1 – ciężkie prace załadunkowe i wyładunkowe. Zatem spór w sprawie dotyczy właściwej kwalifikacji prawnej czynności wykonywanych przez skarżącego w spornym okresie.

Podstawę prawną roszczenia powoda o emeryturę stanowi przepis art. 184 ust. 1 ustawy z 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Po myśli tego przepisu ubezpieczonym urodzonym po

dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40 (w tym przypadku chodzi o art. 32 ustawy), jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy, to jest w dniu 1 stycznia 1999 roku osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat – dla kobiet i 65 lat – dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Przepisy dotychczasowe, o których mowa w punkcie 1) to przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 roku, Nr 8, poz. 43 z późn zm.), w związku z art. 32 powołanej wyżej ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Po myśli § 4 tego rozporządzenia pracami w szczególnych warunkach uprawniającymi do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym są prace wymienione w wykazie A stanowiącym załącznik do rozporządzenia. Nadto, zgodnie z § 2 rozporządzenia, praca określona w wykazie musi być wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Dodatkowo wyjaśnić trzeba, że po myśli art. 32 ust. 1a tej ustawy do uprawnień emerytalnych zaliczane są tylko okresy faktycznego świadczenia pracy w warunkach szczególnych. W myśl bowiem tego przepisu przy ustalaniu okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze nie uwzględnia się okresów niewykonywania pracy, za które pracownik otrzymał po dniu 14 listopada 1991 r. wynagrodzenie lub świadczenia z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa. Dlatego też okres pracy w szczególnych warunkach przyjęty do uprawnień skarżącego jest krótszy od okresu zatrudnienia wskazanego w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach wystawionego przez pracodawcę, bowiem od tego okresu odjęto okresy zwolnień lekarskich, w których pracy faktycznie nie świadczone. Na marginesie przypomnieć należy, że przepis art. 32 ust. 1a – wprowadzony do ustawy z dniem 1 lipca 2004 roku – w przeszłości budził w praktyce wątpliwości, to jednak wskazać trzeba, że przepis ten został poddany kontroli Trybunału Konstytucyjnego co do jego zgodności z Konstytucją i ostatecznie Trybunał Konstytucyjny orzekł o zgodności wymienionego unormowania z art. 2 i art. 32 ustawy zasadniczej (por. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 10 lipca 2008 r., K 33/06, OTK-A 2008 nr 6, poz. 106).

Analiza wykazu A wskazuje na to, że prace, które wykonywał skarżący w spornym okresie nie odpowiadają żadnej pozycji tego wykazu. Sąd Apelacyjny w pełni podziela stanowisko Sąd Okręgowy w tym zakresie, szczegółowo zaprezentowane w uzasadnieniu skarżonego wyroku i nie ma potrzeby powtarzania za Sądem pierwszej instancji argumentacji tam zawartej. Nie ulega bowiem wątpliwości, że czynności wykonywane przez skarżącego, w szczególności prace transportowe gotowych wyrobów ocynkowanych nie odbywały się bowiem pomiędzy wydziałami produkcyjnymi, na których praca była wykonywana w szczególnych warunkach, lecz wewnątrz magazynu wyrobów gotowych lub na zewnątrz tego magazynu przy załadunku do dalszego transportu zewnętrznego. Prace załadunkowe i wyładunkowe wykonywane przez skarżącego przy pomocy wózka widłowego nie mogą być kwalifikowane jako ciężkie prace załadunkowe i wyładunkowe (Dział VIII Transport poz. 1), gdyż prace te nie odbywały się przy pomocy rąk, lecz wózka widłowego i nie dotyczyły materiałów sypkich, czy żrących, parzących i innych tam wymienionych. Podlegli skarżącemu pracownicy, w czasie kiedy wykonywał prace kierownika magazynu, czy brygadzisty nie należały również do prac wymienionych w wykazie i dlatego nie ma tutaj zastosowania również Dział XIV wykazu (prace różne) poz. 24. W ocenie Sądu Apelacyjnego przy jednoznacznie ustalonych czynności skarżącego w spornym okresie zbędna jest opinia biegłego do spraw BHP, bowiem Sąd jest uprawniony do samodzielnego zbadania, czy dany rodzaj czynności został wymieniony w wykazie A, czy też w wykazie B. Prace skarżącego w latach 1973 – 1985 nie mieszczą się w tym wykazie.

W związku z zarzutem skarżącego, że Sąd pierwszej instancji nie wyjaśnił szczegółowo zakresów obowiązków przesłuchanych w sprawie świadków stwierdzić należy, że nie było takiej potrzeby, gdyż spór w sprawie dotyczy prawa do emerytury skarżącego, a nie świadków. Okoliczność, że pracodawca wystawił świadkom świadectwa prac wykonywanych w szczególnych warunkach za okresy objęte sporem w tej sprawie nie może stanowić podstawy do ustalenia, że skarżący pracował w spornym okresie w szczególnych warunkach skoro rodzaj wykonywanych przez niego czynności nie mieścił się w wykazie A.

Mając na uwadze powyższe wyrok Sądu pierwszej instancji odpowiada prawu, a apelacja jako pozbawiona uzasadnionych podstaw podlega oddaleniu z mocy art. 385 kpc.